

Fátyol Zoltán

Arlequin beszél I.

Nem kellene a balekok!
Átverve hasonlatosak
egy emberi borítással
felújított kiborghoz.
Patetikusan hangzott,
így is mondta, pátosszal,
de gőg és indulat nélkül.

Ha a nap legboldogabb
óráját kérded, előbb
válaszolj: mikor érezted át
legutóbb rendelt időd
hosszát? Látva őket, eszedbe
jutnak-e hűvös hajnalok és
kődbe mártott őszi estek?

Ez már az előadás; puha
kellék a frivol és nyávogó
dalhoz – a csúnya bábról –,
mire véget ér, főszerepet
kap a tengeri szivacs,
orra bukva eltömi számat,
miközben szennyes lé

folyik belőle, arcomról
csorog vele a festék. Nem
kellene a becsapottak;
megvadulva füttyög és
mutogat a nagyérdemű
– fuldokolva a röhögéstől –,
nincs velük dolgom.

a rossz eredetéről

Nándinak

volt idő, mikor
élénken foglalkoztatta
a kérdés

honnan való, ha tudjuk,
miből válik el,
megnevezhető lesz

véletlenül felütve,
egy könyv oldalán,
szélein sérült lapon –
mint meggyűródött
tükörkép, amin gyerekkéz
babrált – azonosíthatatlan
anyagnyomokkal
ott állt a válasz

leírta, hogy mindig magánál
tarthassa, hogy ne feledje:
vízszintes-függőleges
vonalkákat rajzolva
önkényes kódot kreált,
szabálytalanul és
szeszélyesen váltogatva
a jeleket, értelem nélkül

végül szem elől veszítette
a könyvet, elhagyta
olvashatatlan jegyzetét,
és felidézni sem tudta
a szavakat, de a rosszat
minden alakjában
felismerte